

POSTANOWIENIE

27 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 27 marca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa G. N.

przeciwko G. spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej G. N.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 22 września 2022 r., VI ACa 12/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) kosztami postępowania kasacyjnego obciąża powoda, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

[PG]

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które

– zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 22 września 2022 r. (sygn. akt VI ACa 12/21) pełnomocnik powoda – Grzegorza Nowaka, oparł wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W jego ocenie Sąd odwoławczy dopuścił się uchybień procesowych poprzez naruszenie art. 290 § 1 - § 4 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c., ponieważ przeprowadzony przez ten Sąd dowód z opinii biegłego pozostawał w sprzeczności z wydanym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z 19 maja 2021 r., gdyż wykonanie opinii miało być powierzone instytutowi naukowemu (naukowo – badawczemu) - stosownie do art. 290 § 1 k.p.c. - podczas gdy opinia ta została faktycznie wydana jednoosobowo przez pracownika instytutu. Tymczasem, jak zauważył skarżący, intencją Sądu odwoławczego było sięgnięcie po dowód z opinii instytutu jako szczególnej odmiany dowodu z opinii biegłego sądowego charakteryzującego się właśnie tym, iż wydawana jest ona kolektywnie, przez zespół wysokiej klasy specjalistów, nie zaś ponowne posłużenie się opinią rzeczoznawcy (jednoosobową). W konsekwencji, wobec konieczności oszacowania powstałej na pojeździe powoda szkody, co mogło mieć miejsce jedynie wskutek wydania fachowej opinii przez właściwy instytut, doszło, zdaniem skarżącego, do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 290 § 1 - § 4 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c., co czyniło jego skargę kasacyjną oczywiście uzasadnioną.

Wskazana przez skarżącego przesłanka „oczywistej zasadności skargi” nie została wykazana. Zachodzi ona, bowiem, wówczas, kiedy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą

i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, niepubl.). Należy jednocześnie przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa stanowiskiem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z wystąpieniem przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać. Tymczasem skarżący nie przedstawił przekonujących od razu, widocznych *prima facie*, twierdzeń wykazujących racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. W judykaturze Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, że spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Uzasadnienie wniosku skarżącego stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy nie jest, bowiem, trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym. Powołanie się, zaś, na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie może stanowić próby obejścia dokonanych przez sądy ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Tymczasem sformułowania skarżącego odnośnie do

wykazania przyczyny kasacyjnej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stanowią wyraz jego dezaprobaty wobec oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd drugiej instancji, sposobu jego gromadzenia oraz dokonanych w związku z tym ustaleń faktycznych w sprawie. W odniesieniu do zarzutu dotyczącego nieprzeprowadzenia dopuszczonego dowodu z opinii instytutu naukowego (naukowo – badawczego stosownie do art. 290 § 1 k.p.c. wskazać należy, iż wątpliwości budzi samo założenie skarżącego, że dowód taki w sprawie nie został przeprowadzony z tej przyczyny, że w sporządzonej opinii zawarto sformułowania, przytoczone bliżej w skardze kasacyjnej, skoro pomimo tych sformułowań pod treścią opinii znajdują się podpisy dwóch osób w imieniu instytutu, który sporządził tę opinię. Potwierdzenie podniesionego przez powoda zarzutu, że opinię sporządziła tylko jedna osoba wymagałoby dokonania w sprawie dodatkowych ustaleń, które albo zarzut ten by potwierdziły albo zanegowały. Poza tym nie może uiść uwagi okoliczność, że wydanie wyroku zaskarżonego skargą kasacyjną poprzedzała rozprawa. Mimo to pełnomocnik powoda nie wniósł zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c., że sporządzona w sprawie na etapie postępowania apelacyjnego opinia nie jest opinią instytutu z powodu sporządzenia jej przez jedną osobę. Wręcz przeciwnie, w pisemnym załączniku z 13 września 2022 r. do rozprawy (k. 549) powoływał się na treść sporządzonej opinii Instytutu Pojazdów i Maszyn Roboczych Politechniki (k. 549 i nast.). Wreszcie, nawet przy hipotetycznym założeniu, że w sprawie nie został przeprowadzony dowód z opinii instytutu oznacza to, że sąd dysponował jedynie dowodem z opinii biegłego, co nie przesądza *per se*, że tak sporządzona opinia była merytorycznie błędna, a w konsekwencji że dokonane w sprawie ustalenia faktyczne na podstawie takiego dowodu - uznanego przez Sąd drugiej instancji w ramach swobodnej oceny dowodów w granicach przewidzianych w art. 233 § 1 k.p.c., za wiarygodny – były błędne. Z tych, wyżej podanych, przyczyn nie można uznać skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnionej.

Wskazać należy również, że nie zachodzi też nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c., przyjmując, że powód ponosi odpowiedzialność za wynik postępowania kasacyjnego według zasady wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ms]